

1. Do - bro - řeč, du - še má, Bo - hu.
 O - děn je ve - leb - nou krá - sou,
 za - ha - len pře - ja - snou zá - ří.

2. Mocí svou rozdělil moře, / vítr se stal jeho poslem, / plameny ohně mu slouží.
3. Navěky založil zemi, / bezednou hlubinu zakryl, / rozlehlým vodám břeh určil.
4. Prameny k potokům vyslal, / stékají k rozkvetlým stráním, / žíznivá zvěř se k nim sbíhá.
5. Suchou zem probouzí rosou, / v zahradě dává vzrůst stromům. / Člověk v ní koná své dílo.
6. Slunce když nad obzor vyjde, / za prací vychází člověk, / s večerem domů se vrací.
7. Pro radost lidskému srdci / lahodné víno mu dává, / vydatným chlebem jej živí.
8. Velké je, Pane, tvé dílo, / všechno jsi učinil moudře, / země je plná tvých tvorů.
9. S nadějí vzhlížejí k tobě / a ty je v pravý čas sytíš, / štědrě svou rukou jim žehnáš.
10. Zděsí se, když svou tvář skryješ, / odejmeš svůj dech a hynou, / do prachu zpátky se vrací.
11. Ducha jim posíláš svého, / abys jim obnovil zemi. / Sláva tvá zůstává věčná.
12. Budu ti zpívat, můj Pane, / po celý život tě chválit. / Dobrořeč, duše má, Bohu!

Ha - le - lu - ja.

T: Jiří Pejla
 M: Ladislav Moravetz